

‘We zitten in een shiftmoment’

De hele zomer breken we ons hoofd er al over: bezuinigen! Hoe kunnen we nog meer doen voor minder geld. Terwijl het zo veel simpeler kan: waarom vragen we mensen niet om ons te helpen. Het klinkt heel eenvoudig, maar het werkt wel, zegt **Nils Roemen**, initiatiefnemer van durftevrAGEN.nl. Hoe sociale media het werk van ambtenaren kunnen verlichten.

‘Gewoon aan mensen vragen wat je echt wilt, dat is heel moeilijk. Dat hoort blijkbaar niet in onze samenleving. Er heerst een gevoel van: daar wil ik anderen niet mee lastig vallen, ik los het zelf wel op. Terwijl zoveel mensen tijd, ruimte en energie over hebben om anderen te helpen. Sociale overwaarde noem ik dat. Ik raakte zelf enorm geïnspireerd door een project in Estland, een land dat vergeven was van het vuilnis. Daar hebben ze via internet 50.000 mensen gemobiliseerd die in één dag het hele land hebben opgeruimd. Totale kosten: een half miljoen euro. Dat had de overheid drie jaar en 22,5 miljoen euro gekost. Ongelooflijk toch?’

Fotograaf twitteren

‘In 2007 zijn we begonnen met durftevrAGEN.nl. Daarin brengen we allerlei mensen bij elkaar die we faciliteren om elkaar te helpen. Vraag wat je wilt en kijk wie wat kan doen. Dat werkt in het klein. Neem nu dit interview. Jullie regelen waarschijnlijk een fotograaf die speciaal naar Nijmegen komt om mij te fotograferen. Je had ook via twitter kunnen vragen: wie kent een goede fotograaf in Nijmegen

die nu even een plaatje kan schieten? Bij durftevrAGEN.nl hebben we een bereik van 260.000 mensen, dan heb je ze de namen van drie fotografen.’

Rollatorverzamelactie

‘Ook bij VWS kunnen jullie veel meer gebruik maken van sociale media. De rollators gaan nu uit het pakket, maar overall verspreid staan werkloze tweedehands rollators. Waarom begin je geen actie, verzamel je die rollators in een bedrijfspand, en leen je ze weer uit? Er is altijd wel iemand die een ruimte weet die leeg staat, een busje dat je kunt gebruiken, en allemaal gratis. Mensen moeten zelf de kwaliteit van de rollators in de gaten houden, dat is hun verantwoordelijkheid. We hebben al zoveel toezicht uitbesteed, we komen om in de bureaucratie. Of neem het personeelstekort in de zorg, ouderen die snakken naar een bezoekje. Begin een hashtag #behoefteaan- eenbabbel op twitter waar je mensen aanmeldt die graag eens bezoek willen. Als je een uurtje over hebt, kijk je: wie zou ik eens kunnen bezoeken? Dat wordt kicken. Echt. Zoveel mensen willen graag wat voor een ander doen. Als je ze maar vraagt. Het is

zoveel makkelijker te organiseren met de technologie van nu.’

To do or not to do

‘Ik denk dat we in een shiftmoment zitten; de afgelopen jaren ging het steeds om zelfreflectie, persoonlijke effectiviteit, daar zat ik als trainer ook middenin. Je kunt wel mediterend door het leven gaan, op een gegeven moment wil je ook wat doen, wil je van bewust zijn, naar bewust doen. Het wordt steeds meer to do or not to do, in plaats van to be or not to be. Natuurlijk zullen er

Nils Roemen (37)

- Bedenker en grondlegger van durftevrAGEN.nl
- HBO creatieve therapie drama
- Sinds 2007 organisatieadviesbureau BR-groep
- Sinds mei 2009 zelfstandig
- <http://www.nilsroemen.nl>

soms dingen mis gaan, maak je fouten. Maar we verdoen zoveel tijd met voorspellen hoe iets kan lopen, Nostradamussen noem ik dat. En zelden komt het uit. Dan kun je maar beter gewoon beginnen.’

■ JACO VAN LAMBALGEN

Florence Nightingale als ‘the lady with the lamp’, zoals haar bijnaam luidde.

De Florence Nightingale 2010.

Florence & Astrid

Als Florence Nightingale, de intelligente en goed opgeleide dochter van zeer welgestelde Engelsen, in 1851 kiest voor een verpleegstersopleiding, vindt haar familie dat ver beneden haar stand.

Als Astrid van Wijk in 1983 aan de opleiding voor verpleegkundige begint, vertellen haar trotse ouders aan iedereen die het wil horen: ‘Onze As gaat in een ziekenhuis werken.’

Maar Florence weet het zeker: zij wil niet het ledige bestaan leiden van de aristocratie en stelt zich een ander doel in het leven: het verplegen van zieken en gewonden. Als het Engelse dagblad The Times tijdens de Krim-oorlog melding maakt van mensonterende toestanden onder de zieke en gewonde Britse soldaten, biedt Florence haar diensten aan. Aan het hoofd van een groep van 38 verpleegsters vertrekt zij naar Turkije waar zij de verzorging van gewonden in het veld-hospitaal aanzienlijk verbetert.

Na terugkomst in Engeland richt ze een verpleegstersschool op in het St. Thomas-hospitaal in Londen, de eerste opleiding op dit gebied. In 1859 schrijft zij “Notes on Nursing, What It Is, and What It Is Not”, het eerste moderne handboek voor de verpleging van zieken. Daarmee wordt zij de grondlegger van de hedendaagse verpleegkunde.

Het gaat Astrid niet om de status van het beroep. Ze wil gewoon mensen helpen en het lijkt haar leuk om ‘iets medisch’ te doen. Enthousiast zet zij zich in voor de zieken op haar afdeling. Onregelmatige diensten, invallen voor zieke of zwangere collega’s, iets langer blijven omdat het druk is op de afdeling, niets is haar te veel. Na een aantal jaren wordt zij gevraagd voor de functie van afdelingshoofd. Zij wordt verantwoordelijk voor de organisatie van haar afdeling.

Astrid is nu bijna 45 jaar. De laatste jaren heeft zij het minder naar haar zin in het ziekenhuis. De medische kennis en techniek zijn enorm verbeterd, maar er zijn meer regels, procedures en protocollen gekomen. De werkdruk is erg hoog. Het ziekenhuis komt handen aan het bed te kort en te weinig jonge mensen kiezen voor het beroep van verpleegkundige. Astrid vraagt zich af hoe dat komt.